

Tatoo – есе на Андреа Велинова – стр. 3 *** Различието – есе на Кая Ралчева – с. 9.
* „Каблешков“ и „Черештата...“ – коментар на Кристина Чавдарова – с. 5.

лобо ми е... бр. 3 (14)

Сътрудничество между 32. СУИЧЕ и Института за литература (БАН) – с. 6.

Комикс от Михаела Павлова – с. 10. *** Акrostих – Никола Кънов – с. 14.

Вариации по Пол Верлен – с. 15 – проектите на госпожа Елена Христова

*Душата ни е пламък – Мартина Димитрова – с. 17.

Март е женският месец, възвестяващ настъпващата пролет. Тези година той е пълен със събития за 32-ро. Изявите следваха една подир друга като достигнаха своята кулминация с Юбилейния концерт на 24-и в зала 1. на НДК, Престижният филм, заснет в училището по линия на европейските институции с участието на представителите от ученическия парламент, посланиците – част от 32. СУИЧЕ. Не всеки ден и не всяко училище може да се похвали, че му гостува голям съвременен писател, какъвто е доц. Георги Бърдаров! Не всеки ден гостува министър на правосъдието – по проект на госпожа Елена Вретенарова, възпитаваша гражданско поведение у всички ни – и ученици, и колеги. Не всеки ден и не всяко училище може да се похвали, че си сътрудничи с Института за литература – едно от важните звена на БАН! И това е само част от дейността, която се случва в училищното пространство.

Проследявайки отделните епизоди и търсейки сглобката по между им – установих, че спойката е Свободата! На 03. 03. Всяка година ние като нация честваме деня на своето Освобождение. Само свободният е силен. Само свободният лети. А ние днес имаме най-голямото съ-битие – свободно учим, работим, живеем и вестник си пишем тъй както умеем... Вярата, Надеждата, Любовта и Свободата вървят ръка за ръка – те са мъгичата четворка! Осмисляща нашето живеене. Та, нали старият Джон Дюи още в началото на 20-ия век констатира: „Училището не е подготовка за живота, то е самият живот“. А един от най-големите ни хуманитаристи и водещ семиотик проф. Иван Младенов настоява: „Всичко е знак! Всичко е текст! Всичко може да се раз-чете, ако се научим да мислим“... Та, това е основното, което вършим в училището – учим се да мислим. Свободно.

Жени философи. Някои от тях пострадали от нацизма. Други, композирали музика. Трети предано дарявали труд и сили на своите ментори. Четвърти оформили се като едни от най-значимите интелектуални фигури на нашето съвремие: Хана Аренд, Симон дьо Бовоар. И една българка, която все още е сред нас, макар вече на едни достолепни години все още блести с изящния си ум и фин усет за човека, душата и припокриваша представа за пишещата – жена: Юлия Кръстева... Заговорим ли за творчество, жена, изящество и възраст – сецаме се за... (неее!)

Тя не пее, е, криела ги е и тя де ☺) Дора Табе! Всички! Всички сме израснали с нейните вълиебни стихчета – от най-най-мънички! „Мама казва, че и баба// била някога мъничка, //че и тя не е можала// да се облече самичка...“. Или пък: „Густо опустяло// да му се не види// все на мене сипят// всички те обиди!“. И онова, магическото, което ни учи на чистото родолюбие: „Нашето небе е тъй дълбоко, // нашите звезди са тъй големи// и земята наша е безкрайна, // а се сбира цялата в сърце ми“. Тези уникална жена и творец има 80-годишно присъствие в нашата литература! Тя заварва един език и изказ, характерен за Кирил Христов. Доусъвършенства го до Яворов. Стига до епохата на модерния изказ на Коста Павлов, Стефан Цанев. В зенита си се среща с Петя Дубарова. През целия си живот се развива. Достига, докосва се до съвършенството. И ни го предава, завещава. Показва, че за голямото изкуство възрасти няма. Пише до 100. Пише хубаво. Пише брилянтно. Владигеров – учещ в Лайпцигската консерватория на 17 (1916 г.) пише част от дипломната си работа върху нейни стихове из първата ѝ книга „Шемениги“ – песни. След шест десетилетия далечният братовчед на Изидора (истинското име на Дора) решава да оркестрира тези свои юношески творби. И всички са изненадани от магията на творчеството. На голямото творчество. На истинското творене. По ирония на съдбата и самият Владигеров е роден през м. март! Та, интересен брой се заформя – прочети го! Честита Пролет! ☺

Петър Михайлов – учител по БЕЛ

Татуировката на Ваня

Андреа Велинова – Анди – завършива през м. май. Тя е в 32-ро от първи клас. Доста дълго, а 😊 Мечтае да стане криминолог. Една професия, в която жените успешно навлизат. Желаяем ѝ успех!

От казуса, ние научаваме неудобната позиция, в която се намира гимназистката Ваня. Ние разбираме, че Ваня иска да си направи татуировка като всички останали, въпреки че родителите ѝ са против. Участие в казуса взимат Ваня, съучениците ѝ, родителите ѝ, работодателите, които са част от гражданското общество и са извадка от новото и старото поколение.

Момичето трябва да вземе много важно решение - да си направи татуировка, за да може да последва компанията си и да загуби доверието на родителите си, или да рискува да бъде отлъчена от групичката си и да послуша родителите си, които никога не биха мислили или направили нещо зло за/на детето си.

Друг важен участник са съучениците на Ваня, които са съществен фактор за цялостната идея за татуировката. Точно тяхното влияние е в основата за оформянето на идеята за татуса. Ако някой по някакъв начин е различен от компанията и няма допирна точка с останалите, той е отлъчен.

Третият участник са родителите. Тяхното мнение също е базисно, защото през целия си живот, те са били до Ваня и като родителско тяло те се грижат за нея и не ѝ мислят лошото. Тъй като в тийнейджърските си години, всеки човек смята, че родителят е постоянно срещу детето си, то има наклонност да върши всичко, само и само да го „натрие“ в лицето на родителя, рискувайки да се отдалечи от него. Но ако е налично разбиране и от двете страни, няма да има проблеми.

В настоящия случай обаче не е така, защото родителите на Ваня са ужасени и правят всичко възможно, за да разбере тяхното дете, че те са против и няма нищо, което да промени тяхното мнение.

Последният участник са хората от проучването за работодатели. От него научаваме, че 80% от тях няма да назначат човек с трайна рисунка върху кожата - особено, ако са от по-старото поколение; въпреки че малката част от младите анкетьори са склонни на търпимост и готовност за приемане. За всеки човек кариерната реализация е важна, поради тази причина и този фактор е от водещо значение - включително и за Ваня. Това ще допринесе много за нейното решение, защото ако не желае реализация в чужбина, гражданското общество в България е прогресивно застаряващо и по проучването разбираме, че ако Ваня

си направи татуировка, шансът за кариера ще бъде минимален. Българското гражданско общество не е способно на разбиране и винаги ще има предрасъдъци, за човек, имащ подобна рисунка по себе си.

Според мен е важно в този момент Ваня да си зададе въпросите: „Защо искам

да си направя татуировка?“ и „Дали наистина желая това?“. От нейния отговор ще зависи решението ѝ. В случая, мисля си, тя не трябва да се влияе нито от съучениците си, нито от родителите си, а да изпълнява собствените си желания и да защитава собственото си мнение.

Андреа Велинова - 12. В.

„Каблешков“ и „Черешата на един народ“*

Одата „Каблешков“ е написана през 1881г., след векове под турско робство. Стихотворението „Черешата на един народ“ е написано през 1996г. след края на тоталитарния режим.

Общото в двете творби е тревогата от неясното бъдеще. Във Вазовата творба основната тема, която е представена, е описание на всекидневието под чужда власт, „безропотно“ живеещият народ и цикличността на живота. По същия начин в творбата на Георги Господинов се показва всекидневието чрез ирония, която изразява тъгата от миналото и настоящето.

Лирическият говорител в „Каблешков“ вкарва идеята за свобода, която води до внезапно осъзнаване, че хората живеят в робство. Лирическото обобщение, което виждаме на финала, описва новия свят на българите.

В стихотворението виждаме историята и ежедневието, както и очакването за бунт, но това е заменено от устрем към съвсем друго, а именно- правене на компоти. Изразните средства, които виждаме са класически метафори. Метафорите са за изразяване на висотата на националноосвободителните борби, но при Вазов и Г. Господинов, те назовават съвсем друго нещо. Метафоричният език е буквализиран и показва изцяло битови действия.

Двата финала не са еднакви. Финалът на Георги Господинов изразява дългото очакване историята да се случи отново, но това не става. Вазовият финал показва най-сетне народното съзряване.

Във Вазовата творба виждате родното и чуждото. Идеята за бунта ражда нов тип родство. Робството, с което всички са свикнали и приемат за родно, се превръща в чуждо. В Господиновата творба липсва образът на робството и идеята за чуждото като „враг“.

Описаното „порастване“ в „Каблешков“ е всъщност изоставяне на робското всекидневие и навлизането в бунта. В „Черешата на един народ“ е обратното. Единствено децата виждат черешовото топче в черешата, а порастването е представено като навлизане в еднаквото всекидневие.

Кристина Чавдарова – 11. Е. клас

*Задачата е по идея на госпожа **Десислава Петрова** – старши учител по български език и литература, водеща профил „История и литература“. По модула „Диалогични прочити“.

НЪКОГА

Дора Габе

Творчески дебат с участието на ученици и учители
от 32. СУИЧЕ "Св. Климент Охридски", София
Актова зала на 32. СУИЧЕ "Св. Климент Охридски"
10 март 2023, петък, 12.00 ч.

Инициативата се организира по проект "Българската литература за деца и юноши XX - XXI в.", финансиран от ФНИ

Творческа среща по повод 135-годишнината от рождението на Дора Габе, организирана от ученици и учители от 32.СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ по проект „Българската литература за деца и юноши XX – XXI в.“

На 10 март 2023, петък, от 12.00 ч. в Актовата зала на 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ в София се проведе творческа работилница, посветена на 135-годишнината от рождението на Дора Габе. Срещата се организира по инициатива на учители и ученици от 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“ и бе с фокус върху книгата на Дора Габе „Някога“, определена от [Владимир Василев](#) като „малки психологически етюди в поетична форма“.

Участници в работилницата бяха ученици от 11. клас, профил „Философия и литература“ с ръководители Петър Михайлов, преподавател по български език и литература и член на екипа на проекта, и д-р Диляна Филипова, културолог, преподавател по философия. Съорганизатори на форума са ръководителят на проекта доц. Александра Антонова, която допринесе за непосредствената атмосфера, създадена от д-р Росица Чернокожева – член на екипа със съдействието на колегата ѝ д-р Боряна Кръстева – психотерапевт. А що се отнася до методическата част – можеше да се разчита на опита и всеотдайността на доц. Огняна Георгиева-Тенева, също част на екипа по проекта „Българската литература за деца и юноши XX – XXI век“.

ПЪРВАТА ЧАСТ НА РАБОТИЛНИЦАТА БЕ РАЗРАБОТЕНА ВЪРХУ ПСИХОДРАМАТИЧНА КОНЦЕПЦИЯ В ПРОЧИТА НА СЕДЕМ СТИХОТВОРЕНИЯ НА ДОРА ГАБЕ И БЕ РЪКОВОДЕНА ОТ Д-Р РОСИЦА ЧЕРНОКОЖЕВА И БОРЯНА КРЪСТЕВА, ПСИХОТЕРАПЕВТ. На учениците бе дадена задачата без каквато и да било предварителна подготовка да възпроизведат по групи сценично стихотворенията „Мъдър“, „Лакомчо“, „Грях“, „Тръгнали“, „Екскурзия“, „Криеница“ и „Горкия“ и бяха стимулирани да споделят свои спомени и усещания при съпреживяването на текстовете, да си спомнят как самите те са се усещали на 5-годишна възраст, а след това да коментират преживяването на цялостната ситуация на психодраматичен прочит. Използваните психодраматични елементи допринасят за повече себеизследване и себеизразяване на учениците и повишаване на тяхната емоционална интелигентност, креативност и спонтанност. Учениците, разделени на групи, си припомниха позабравени игри от детството: броилки от поредицата „Кралю порталю“, пляскаха с ръце, пееха. Вълшебството се случи и те се преобрази на малки деца. Реално това беше и целта на тази задача. След това съответните групи трябваше да импровизират и в рамките на няколко минути да реализират сценично стихотворенията. Етюдите също се сполучиха със своята спонтанност, креативност, като същевременно и самите ученици, и преподавателите се забавляваха.

Втората част бе изцяло подготвена от учениците и техните преподаватели върху първото издание на „Някога“ от 1924 (изд. „Златорог“) и второто издание от 1938 (изд. „Завети“), като в залата бяха налични и двете автентични издания, превърнали се отдавна в библиографска рядкост. Учениците направиха кратка презентация за Дора Габе с биографични акценти и представиха всяка от 14-те части на книгата в малки екипи, в тематични и мотивни акценти, в провокиращи и автопровокиращи въпроси, в собствения преживян опит. Тук бихме направили уточнението, че изданията преди 1944 г. са на онзи по-стар правопис, пазещ еровете в окончанията на думите, двойното е, голямата носовка. По български език по програма в средното училище се обръща малко внимание на историческото развитие на правописа, така че част от задачата бе учениците да разчетат сами текстовете, написани преди Реформата от средата на 40-те години на XX век. Главите от книгата бяха интерпретирани през приказната и авангардната (сюрреалистичната) поетика, които създават света на малкото момиченце като художествено пространство, силно лиризиран, анимиран, предметно, цветово, звуково, обонятелно и тактилно стилизиран, фрагментиран, циклизиран – свят на сънища, страхове, очакване и въпроси, на образи символи, на физически и емоционално опозитивни пространства (стая/дом – природа, земя – небе, празник – делник, реалност – сън, любов – насилие, норма – лудост, фолклор – религия, живот – смърт). Свят, роден от болезнена впечатлителност, свят на звезди, жита, животни и хора. 14-те части на „Някога“ бяха и диалогично прочетени – с повестта „Преди да се родя“ на Ивайло Петров, 100-годишнина от рождението на когото отбелязваме през 2023, с разказа „По жътва“ на Елин Пелин, с романа „Тютюн“ на Димитър Димов, с „Да се завърнеш в бащината къща“ на Дебелянов, във философски и психоаналитични паралели.

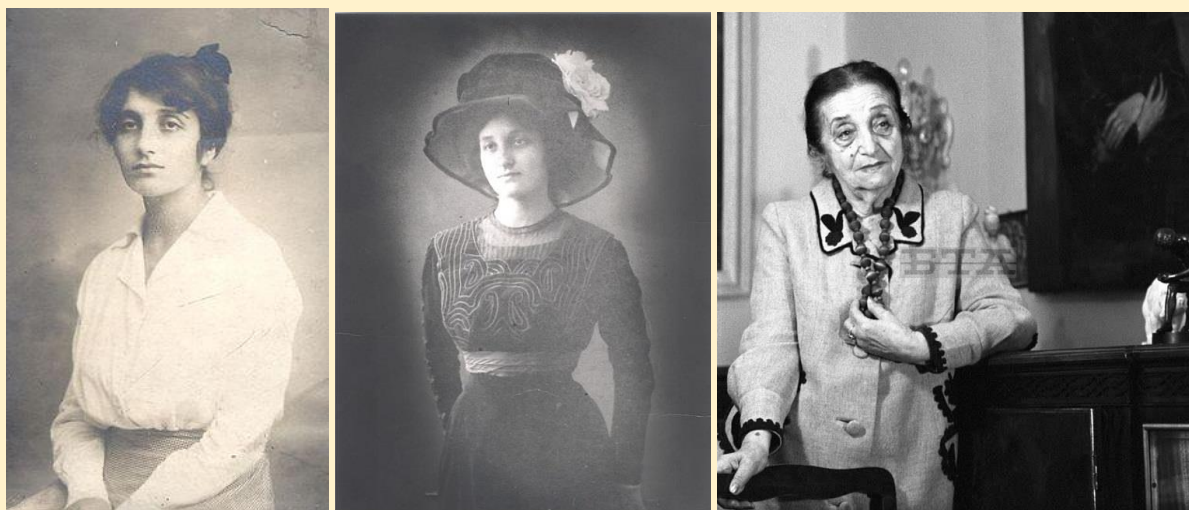
Вземайки повод от текстовете на Дора Габе, Петър Михайлов сподели свои впечатления от присъствието на български писателки в учебната програма и живота общуване със съвременни класици: „Основна методическа трудност пред преподавателя по литература е как да се обвърже Дора Габе и нейното произведение „Някога“, така че да не нарушава учебните програми на МОН. Първата глава на художествената творба е със заглавие „Преди да се родим“, което напомня за емблематичната повест на Ивайло Петров от 1968 г. Модерният класик присъства в профилната подготовка на Модул 3 „Диалогични прочити“ и това позволи да се съпоставят двата текста. Освен Багряна в горен курс са включени още Петя Дубарова и Здравка Евтимова – по този начин жените авторки стават три – допреди 2 години беше само една. Констатираме не само увеличаване на количеството, но и все по-ясно открояемата тенденцията да се илюстрира личността и творчеството на съвременни наши писатели – Здравка Евтимова е сред най-активните и издавани наши писатели в момента. За Петя Дубарова се реализираха няколко филма – документален и игрален, и тийнейджърите проявяват интерес към поетесата, с удоволствие четат нейните книги. От зимния

панаир на книгата мои ученички намериха няколко нейни издания и с желание четохме и анализирахме предния срок няколко нейни творби (освен поетическите са включени и отделни есеистични нейни работи). Други от днешните ни автори, върху които се обръща внимание, са Георги Господинов и Владо Даверов. Само ще припомня, че до скоро програмата в средното училище по литература приключваше с романа „Тютюн“, който е все пак отпреди 70 години. Сега имаме възможността да четем автори, които издават в настоящия момент свои нови произведения, освен това може, при добро желание, да се осъществи и контакт с тях. Миналата година, примерно, в 32-ро училище гостува Петя Кокудева, а в края на м. март очакваме да ни посети и Георги Бърдаров. Ала нека след методическото отклонение отново се насочим към основното ни занимание – аналитичната ни работа с „Някога“.

„В тази книга Дора Габе разкрива

сложния свят на порастващото дете с неговите страхове и надежди, сетивата му за природата. Книгата е автобиографична и образите от семейството на писателката са обрисувани с много любов и проникновение“, посочва д-р Росица Чернокожева. Цялата творба е свързана със съня, отворена е към звездите и вселената. Малкото момиченце поставя философски въпроси, на които търси адекватен отговор: Къде съм била, преди да ме роди Мама? И как така звездите хем са така близо, хем са така далече...

Автори: Доц. Александра Антонова; д-р Росица Чернокожева; Петър Михайлов *Безспорно, чест е за 32-ро СУИЧЕ да си сътрудничи с едно от най-представителни звена на Българската академия на науката. Сред целите на Проекта, ръководен от доц. д-р Александра Антонова, е да достигат хубави и стойностни детски книги до подходящата аудитория. Доц. Огняна Тенева – част от екипа на проекта – сподели, че някога е работила в училището като учител по БЕЛ. Подобни среци са знакови!

Когато различното е най- прекрасното

В момента, в които стъпих на тази уникална по себе си земя, духът и ме обгърна. Чувствата, които изпитах бяха прекалено силни, а все още не бях разбрала нищо.

Хората. Хората на това място са толкова добри и отзивчиви. Това са най- милите създания, които съм срещала. Освен отношението към другите те са щастливи сами за себе си. Знаят как да обичат и как да оценяват и най – малкото. Един слънчев лъч или пък една капка дъжд. Всичко им доставя удоволствие. Винаги са усмихнати и позитивно настроени.

Имах възможността да се докосна по- близо до тях. Разговаряхме. Разказаха ми за себе си и за света , в който живеят. Да, казвам света, защото за мен това беше място извън, земята, която познавам. Един млад човек(не знам на колко години беше. След малко ще ти разкажа защо) се обърна към мен и ми каза: „ Вие имате всичко и винаги изглеждате тъжни, а ние тук нямаме нищо и сме винаги щастливи. Защо? Какво имаме ние, което не ви достига на вас?“

Попитах го на колко години е, а той ми отговори „ Между 20 и 25. Роден съм на 6- ти януари. Аз си избрах датата, защото тук времето няма никакво значение. Нито знаем кой ден е, нито колко е часа Просто се наслаждаваме на живота.“

Тези думи ме накараха да се замисля над това, колко време и енергия отделяме за тревоги. Защо? Защо просто не живеем собствения си живот.

Истината е, че все още не съм ти споменала, за кое място говоря, но го направих умишлено. Искам да успееш да го припознаеш.

За мен този рай, тази промяна беше в Африка. За теб къде е?

Калина Ралчева 11б клас

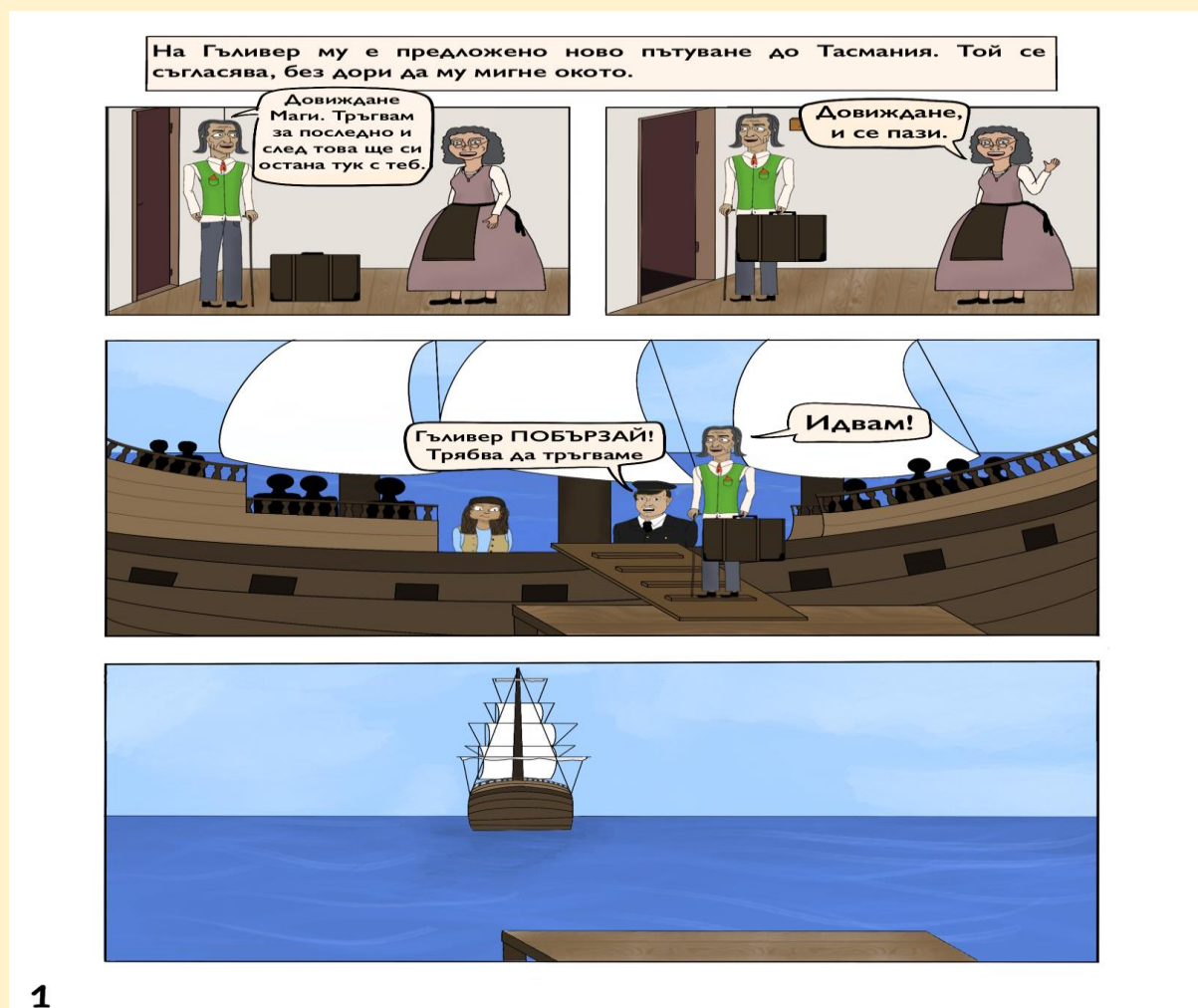

Още в първия брой на вестник „Лобо ми е...“ за тази календарна година обещахме да представим проекта на госпожа **Елена Христова** – старши учител по български език и литература. Тя е задала на своите ученици от 9. клас творчески проект – Дописване на романа на Дж. Суифт „Гъливер“. Получили са се няколко доста интересни материали и ги предлагаме на нашите читатели тук. Комикс, с автор. Ето как сама авторката св представя.

*За часовете по БЕЛ деветите класове в 32. СУИЧЕ получиха творческа задача да напишат своеобразно продължение на романа на Джонатан Суифт „Пътешествията на Гъливер“. Тъй като проектът се хареса на повечето от учениците, те подходиха с изключителна креативност към него. Мнозина създадоха допълнителна (пета) част на романа, а някои проявиха изобретателност и написаха стихове, в които сякаш се съдържа всичко характерно за романа и героя. Жанрови ограничения нямаше. Предлагаме на вниманието на читателите на вестника комикса на **Михаела Павлова** и стихотворението на **Никола Кънов** от 9. клас. Приятно четене!!!*

Елена Христова – учител по български език и литература

Казвам се **Михаела Павлова** и съм ученичка от 9. клас. Винаги съм искала да направя комикс. От малка съм пробвала толкова много пъти, но всеки път просто не се получава. Този път обаче не се отказах. Комикса направих с огромно удоволствие и желание. Част от героите и сцените са вдъхновени от различни филми. Едно задание в училище може да се превърне в нещо много интересно с правилната нагласа.

2

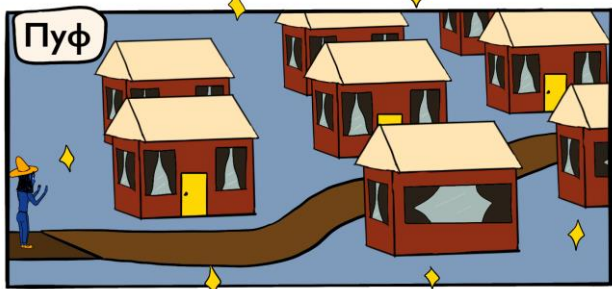
3

4 5

6 7

8

Гъливер в страната Обраландия

Михаела Павлова

КРАЙ

Следва продължение...

*Комиксът на Михаела е оформен като книжка, би било хубаво, ако по някакъв начин се качи на сайта на 32-ро или във фейсбук страницата. Определено трябва да се разгледа! 😊

Втора творба по същия проект. Тя е на Никола Кънов. Акростих.

Пътешествията на Гъливер

Пребродих чудни и странни земи,
Бгли затънтени накрая на света.
Тръгвах винаги смело на път,
Устремен към далечни страни.
В началото корабен лекар,
А после бях аз капитан.
Нови простори ме викаха
И любопитен потеглях натам.
Ясни дни се сменяха с бури.
Достигаха ме, бях зависим
От волята на ветровете и вълните.
Неприятности дебнеха
Явни и скрити –
Коварни пирати,
Остри скали.
И се озовавах в непознати земи.
Държави със свои закони,
А в тях безкрайно странни същества –
Лилипути, великани.
Екзотични,
Чудновати.
Но всъщност бяха като нас –
Измамници, глупаци дребни,
Страхливи, но и благородни,
справедливи.
Точно шестнадесет години плавах.
Различни неща по пътя научих.
А сред тях – да не губиш надежда
Нищо, че изход не виждаш.

И да, човек не знае всичко!
Пред нас светът е тъй многообразен.
Опитай се обаче да го разбереш!
Съветите ми, ако искаш, чуй:
Води се не почужди идеали!
Ездач бъди на своя си живот!
Търси човешкото и се надявай,
А пък по пътя си прави добро!

Казвам се Никола Кънов и съм деветокласник в паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“. Моята голяма страст е шахматът. От тази игра съм усвоил способността да виждам от гледната точка на другия, уменията да мисля няколко хода напред и да поемам отговорност за решенията си. Обичам предизвикателствата във всичко и благодаря на учителката ни по български език и литература за възможността да участваме в проекта за Гъливер. Тя обича да ни провокира в часовете и да ни поставя въпроси, които нямат еднозначен отговор. Този проект ме грабна от самото начало със свободата да подхожда малко по-нестандартно. В проекта използвах формата на акростих, а едно от посланията е: „Не спирай да бъдеш любопитен към света и не забравяй, че ти определяш посоката на своя живот!“.

А ето как учениците от девети клас импровизират, изучавайки представителите на символизма (и по-специално Пол Верлен и неговата творба “Есенна песен”). Два от класовете написаха стихове, в които трябваше да присъства тъгата и да вземат за модел първата строфа на споменатото вече произведение на Верлен. Получиха се разнообразни и интересни варианти. Пожелаваме на деветокласниците да не спират да творят! ❀

Елена Христова – учител по български език и литература

Навън е мрак
и аз съм пак
там, където щастието отлита,
тъмнината ме връхлита,
без дори да ме попита.

Каролина Георгиева IX E

*

С цигара в ръка,
с клюмнала глава,
носи се дим,
студ непоносим,
сърцето ме боли,
душата ми гори!

Елена Драганова IX E

*

Зимна вечер, потънала в тъмнина,
по мрачни улици се носи тишина,
студ и сняг под моите крака,
усещам вече истинска тъга.

Виктория Георгиева IX E

Тежък ден,
не си до мен
и аз тъжа.
унил и наранен,
от любов пленен
или от твоята лъжа.

Никол Милкова IX E

*

Притихнал стон,
тъга цял тон,
безрадостно вали
порой сълзи.
Дали ще смогна
мъката да превъзмогна?

Алекс Найденова IX E

*

Щастието е пеперуда,
малка хубава заблуда,
опиташ ли се да я хванеш през нощта,
ще ти избяга като сутрешна луна.
Но протегнеш ли ръка рано сутрин ти,
слънчевият лъч ще я освети.

Наталия Здравкова IX E

*

Стъклен звън изпълва сърцето ми
празно,
алкохола наливам безобразно,
искам проблемите си да разреша,
но се страхувам, че ще сгреша.

Борис Николов IX E

Днес ми е криво, изпитвам тъга,
небето е мрачно, няма дъга.
Заклучен в стаята, гледам мъртвешки.
Сякаш смъртта
е зад тази врата,
никой не разбира моите мъки тежки.

Павел Григоров IX B

*

Пиано скърби,
в душата ми силно кънти,
по пътя широко се стеле,
без думи оставя и мене.
Изгубен, търся в мрака
звука на тишината.

Румяна Груева IX B

*

Усмивката ти нежна
аз забравям вече.
Щастието бледнее,
щом съм аз без тебе.
Падат звездите,
ронят се сълзите.
Сутрин се нуждая от доза кофеин.
Не изработвам достатъчно мелатонин.
Боря се с тъгата с малко аспирин.
Сълзите ми блестят по-ярко от рубин.
И съм унил...
Искам ден щастлив! Поне един...

Виктория Тодорова IX E

*

Дъждът вали,
градът под мрачното небе
все още спи.
Аз будна съм,
душата ми гори.
В очите ми - сълзи.
Дъждът вали ли? Не вали.
Чайникът във кухнята кипи.
Кръвта в гърдите ври.
Дъждът вали ли? Не вали.

Биляна Каменова IX E

ДУШАТА НИ Е ПЛАМЪК...

*Душата ни е пламък, който в нас гори,
може да лудее чак до зори.*

*Ако цял живот запазим духа си на дете,
то със сигурност така е най-добре.*

*За жалост обаче не всеки живее сто
години,*

*затуй нека ценим абсолютно всеки миг,
да бъдем до нашите близки, приятели и
роднини*

*от материалните облаги е сто пъти по-
ишк.*

*Да бъдем благодарни за всяка секунда на
този свят,*

*да се радваме на всеки цъфнал пролетен
цвят,*

*да ценим всяка капчица вода,
топлината у дома!*

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ
“Св. Кл. Охридски”, свързан изцяло с
живота, който протича на тази
територия. Редакционна колегия:
Теодора Вербовска, Деница Вълева,
Калина Ралчева, Мартина
Димитрова, Росен Петров,
Красимира Христова, Мартина
Георгиева, Мартина Димитрова -
ученици от десети клас и г-н Петър
Михайлов (учител по БЕЛ). Броят е
приключен на 16. 04. 2023 г. Главен
редактор на броя е г-н Петър
Михайлов. Брой 3 (2022/2023).

Мартина Георгиева – 11. Д. клас

